Sabine Schoderová

Láska je pre bláznov.

Ako som ja

FRAGMENT

Láska je pre bláznov. Ako som ja.

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Sabine Schoderová
Láska je pre bláznov. Ako som ja.
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Sabine Schoderová

Láska je pre bláznov.

Ako som ja

FRAGMENT

FRAGMENT
čítanie pre radosť a poučenie

Sabine Schoderová
Láska je pre bláznov. Ako som ja.

Originál *Liebe ist was für Idioten. Wie mich.* vydalo vydavateľstvo FISCHER Kinder- und Jugendtaschenbuch, Frankfurt am Main, Germany, 2015
Copyright © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main 2015
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
ISBN 978-3-7335-0151-8 (Fischer)

Z nemčiny preložila Silvia Ivanidesová
Obálku vytvorilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Mariya Usikova
Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Krušberská
Vydalo vydavateľstvo Fragment v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1 632, 1. vydanie, 2018
Redakčná a jazyková úprava Katarína Lalíková
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Daruše Singerová

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018.
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Translation © Silvia Ivanidesová, 2018
Cover photos and illustrations © koya979; V O R T E X; Shmelkova Nataliya; iralu; Sebestyen Balint; passion artist; Kelvin Degree; olliven; astaret; Mjosedesign; Angie Makes; Tomash Sugint; LanaN; Leo Brazil; Gearstd; u3d; Viktor Buzuyevskiy; WhiteBarbie; Cozy nook; theromb; Goritza; Rudmer Zwerver; Es sarawuth; Bug_Fish; Linza; jnxbmx; LanaN / Shutterstock.com

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0448-9
ISBN e-knihy 978-80-566-0506-6

ALBATROS MEDIA

Pre Waldtraut & Bernda

Prológ
Deň, keď som sa rozhodla, že už nikdy nebudem plakať.

Na čiernych šatách mám nalepenú špinu tam, kde som zaborila kolená do mäkkej zeme. Jedna šnúrka sa mi rozviazala a teraz sa vlečie za mnou. Chcela by som sa k nej zohnúť, ale prúd dospelých ma unáša ďalej. Kráčam popri zavesených kabátoch, z ktorých kvapká voda na dlážku.

Vo vzduchu sa vznášajú sivé závoje, ktoré sa nedajú odhrnúť. Žiadne slzy, nad stolmi visí cigaretový dym. Môj strýko sa hodí na stoličku a rozopne si gombík na saku. Mávnutím privolá obsluhu, ktorá sa so zápisníkom ponáhľa pomedzi hostí.

Môj otec sedí na konci stola. Spoločnosť mu robí iba dopoly vypitý pohár piva. Chrbtom ruky si utrie pery, potom si prehrabne vlasy. Na jednom prameni sa mu zachytí pena, no on si to nevšimne. Prstami ohmatáva vyduté vrecko.

Rozbehnem sa. Popri bokoch a lakťoch, ktoré ma udierajú do spánkov. Uvoľnená šnúrka sa mi zamotá o topánku, potknem sa, padám na kolená, okamžite vstávam. Napriek tomu prídem neskoro.

Plameň zapaľovača zhasne. Oheň sa zahryzne do cigarety, ktorú si otec strčí do úst. Škatuľku schová do košele

a zošmykne sa nadol na stoličke, akoby ho zvnútra rozpúšťal dym.

Poťahám ho za rameno. „Prosím, oci, prestaň s tým!“

Jeho pohľad bezcieľne prechádza po mojej tvári bez toho, aby sa pri nej pristavil. „Dnes nie, Viktoria. Teraz nie. Nechaj ma na pokoji.“

Slzy mi každú chvíľu môžu vyhŕknuť z očí. Nie je ťažké znova sa rozplakať. Prepnem kolená, až sa mi trasú od námahy, a zaborím si nechty do špinavých dlaní. Pri mojom vzlyku prestanú plynúť rozhovory, hlavy sa otáčajú, slová sa zaseknú. Každý ma vidí, každý ma počuje. Iba otec si to nevšíma. Dvihne cigaretu k perám.

Všetko sa potom zbehne tak rýchlo. V dlani zovriem bielu tyčinku. Najprv necítim nič, potom ma začne páliť oheň. Som príliš prekvapená na to, aby som vykríkla, žmurkám na tabak, ktorý sa mrví z mojej ruky.

Zrazu sa obraz roztrasie. Ľavé ucho mi zaplní hluk, padám na stôl, prevrhnem poháre, niečo sa rozbije. A napokon zavládne ticho. Hrobové ticho okolo nás.

Pivo sa vpíja do obrusu.

Otcova ruka sa vznáša vo vzduchu.

V líci mi pulzuje od facky.

To je ten moment, kedy to pochopím.

Slzy nepomáhajú.

Slzy robia človeka slepým.

Koľko toho musím vyfajčiť, aby si sa mi páčil?

Moja mama na mňa civie. Sedí v malom rámiku na mojom nočnom stolíku, s vyfúkanou frizúrou à la Jennifer Anistonová, ktorá bola moderná v deväťdesiatych rokoch. V jej úsmeve sa objavil čierny zhnitý zub. Nechtom opatrne zoškrabem prachové zrnko.

Vyčerpane sa hodím na posteľ a zavriem oči. V tom istom okamihu mi niekde na zemi zazvoní mobil.

„Nech je to omyl. Nechaj ma tu jednoducho ležať a v pokoji zomrieť." To myslím smrteľne vážne. Veď mám za sebou vražednú šichtu.

Rukou hmatkám po telefóne, aby som hovor odmietla. Prsty mi omylom prejdú po tlačidle reproduktora a mobil mi vykĺzne z dosahu. V izbe sa okamžite rozlieha prenikavý hlas mojej najlepšej priateľky Melanie. „VŠETKO NAJLEPŠIE K SEDEMNÁSTYM NARODENINÁM!"

Namiesto odpovede iba zastonám.

„Si to ty, Viki?"

„Nie, tu je sex linka," zavrčím. „Za šesť eur za minútu roztopím tvoje mozgové bunky. Zvoľ jednotku pre nežný flirt alebo dvojku pre drsný lesbický sex."

„Odkedy stojíš o nežný flirt? Všetko v pohode?"

Nadvihnem hlavu z vankúša a hornú časť tela vysuniem cez okraj postele. Mobil leží na koberci v kôpke šatstva. Prinajmenšom tam bol koberec, keď som naposledy upratovala. Namiesto vysávania radšej iba vymieňam posteľnú bielizeň. Na displeji svieti Melina fotka, rovno vedľa mojich starých ponožiek. „Práve som prišla z reštaurácie. Päťročný chlapec sa mi vyhrážal, že sa mi vyciká do taniera, keď mu nezoženiem lízanku. Jeho rodičia to považovali za *kreatívne*."

Mel sa zasmeje. „Zabudni na tento sprostý víkendový džob. Dnes je tvoj *veeeľkýýý deň*!"

Zavriem oči. „Máš pravdu, na narodeniny si môžem niečo priať. Čo povieš na obrovskú šľahačkovú tortu, z ktorej by vyskočil chlapík s puškou, aby ma zastrelil?"

„Hádam by si sa nedala zabiť nejakým neznámym? Načo máš priateľov?"

Potlačím úškrn, aby si Mel nevšimla, že trafila do čierneho. Lebo viem, čo má v pláne.

Pred mesiacom som svojim priateľom vysvetlila, že na narodeniny musím pracovať a potom chcem byť radšej sama. Vrhali na seba znepokojené pohľady, ako keby som vyhlásila, že sa chcem stať vrahom so sekerou. Zakrátko si začali šuškať.

Vezmem mobil z podlahy, vypnem reproduktor a otočím sa na chrbát. Moje steny sú čierne ako uhoľ, iba cez jedno jediné okno prenikajú do izby svetlá mesta. Zapnem si reťaz fialových vianočných svetielok a duchom neprítomná počítam lampičky. „Skutoční priatelia by zabudli na moje narodeniny, keď ich o to požiadam."

„Skutoční priatelia sa už celé týždne chystajú prekvapiť

ťa s párty, o ktorej, samozrejme, vieš, lebo tvoj bratranec sa preriekol."

„Čo, fakt? Párty?"

„Viki!" V Melinom hlase pomaly rastie panika. „Stretneme sa o desiatej v Blacku! Budeš sa baviť a oslavovať svoje narodeniny!"

Rezignovane zafučím. „A kto hrá?"

Zaváha. „Major Malfunction?"

Zhlboka sa nadýchnem, aby som jej presne vysvetlila, čo si o tejto kapele myslím, ale Mel okamžite pokračuje: „Ja viem! Ja viem! Ale Black je tvoj obľúbený podnik a oni predsa hrajú iba do polnoci. Určite bude skvelá nálada."

„Tí týpkovia sa starajú iba o náladu vo svojich gatiach," zavrčím pohŕdavo.

„O desiatej v Blacku," modliká Mel. „Prosím, povedz mi, že prídeš."

Šklbem sa za vlasy, na ktoré sa mi nalepilo najmenej pol litra fritovacieho tuku z reštauračnej kuchyne. „Potrebujem sprchu. Okrem toho som si chcela zafarbiť vlasy. Pravdepodobne budem meškať."

„Super! Budú to narodeniny, na ktoré nikdy nezabudneš!"

Zložím a vykotúľam sa z postele.

Mel sa príšerne mýli. Na tento večer určite zabudnem. O to sa už postarám.

Automaticky vrhnem pohľad na nočný stolík. No mama sa len chápavo usmieva.

Keď sa na tú fotku pozerám dosť dlho, jej pery sa začnú hýbať. Šepká mi slová, tajomstvá o mne, ktoré nikomu neprezradím. Niekedy sa mi snaží dohovoriť, aby som nebola na svet taká prísna.

Čo ona môže vedieť. Už desať rokov je mŕtva.

Vezmem rámik a vložím ho do zásuvky. Obrázkom nadol.

Black je jednoduchá tmavá budova uprostred mesta. Iba žiariaci červený názov a duniace basy dávajú tušiť, čo sa ukrýva vo vnútri. Keď dorazím, Major Malfunction už hrá. Od rockového hluku sa trasú zatemnené okná.

Kým čakám v rade, kontrolujem svoj outfit v sklenených dverách: čierne šnurovacie čižmy (bez opätkov), čierne sieťované pančuchy, čierna skladaná sukňa a cez plecia prehodená čierna kožená bunda. Čerstvo zafarbené vlasy žiaria v mojej obľúbenej farbe, samozrejme. Obvykle si na sebe nedávam takto záležať, ale hej, dnes mám narodeniny! Vyhadzovačovi strčím do ruky päťku a zmiznem v tlačenici.

Dnes je tu riadny nával. Predieram sa cez spotené telá a iba o vlások zabránim vypáleniu dierky na bunde. Na pódiu hrá kapela ako o život. Vlastne na školskú kapelu to neznie zle. Vec má iba jeden háčik: chalani sa tvária, že chcú zmeniť svet k lepšiemu. No v skutočnosti im ide iba o to, aby zbalili baby.

Ich spevák je z nich najhorší. Má na sebe staré tričko s obrázkom nejakej kapely, príšerne drahé roztrhané značkové džínsy, novučičké tenisky zamazané blatom z ulice a spieva o nespravodlivosti v spoločnosti. Len aby mohol potom celé hodiny nasávať pivo a pretiahnuť prvé dievča, ktoré sa oňho potkne.

Niekto by mu to už mal povedať na rovinu. Ale podľa jasajúceho publika zjavne nikomu okrem mňa tieto nezrovnalosti neprekážajú.

Prebojujem sa k svojim priateľom, ktorí obsadili stôl v kúte, v primeranom odstupe od lacnej kópie rockových hviezd. Mel sa mi vrhne okolo krku a do úst sa mi dostanú jej červené vlny. Má sladký parfum, s ním ladiaci úsmev a na oslavu dňa trblietajúce sa nechty. Jej neposedné telo v mojom náručí je prvý dôvod tešiť sa z dnešného večera.

Potom sa zjaví bratranec Phil a rozpučí ma v prehnanom objatí. „Ako si vyrástla!" zvolá, hoci naposledy sme sa videli pred tromi dňami. „Spomínam si, keď si bola *takáááá* malá a *takáááá* zlatá!" Dlaňou naznačí výšku svojich kolien. „Malá Viki najradšej nosila ružové mašle vo vrkočoch a princeznovské šaty."

„To bolo iba maskovanie," zahundrem. „Pod nimi som skrývala set nožov, aby som zlikvidovala zlého princa."

Phil mi v dobrej nálade postrapatí vlasy. Podleziem jeho ruku a nechám ostatných z partie, aby mi zagratulovali. Lisi, Tom a Chris ma zaradom vybozkávajú.

„Chalani a ja sme sa zložili. Uži si to!" Lisi zaklipká nahrubo namaľovanými mihalnicami a podáva mi preliačenú obálku. Vytiahnem z nej najgýčovejšie blahoželanie, aké na svete existuje: nad hniezdom so švitoriacimi vtáčatkami sa rozprestiera dúha a na žiarivo modrom nebi sa ligoce *Happy Birthday*. Prilieta vrabčia mama so skutočnou miniobálkou v zobáku, na ktorej je napísané: *Vtáčia pošta pre teba*.

Od smiechu zalapám po dychu. „Ľudia, netreba k tomuto blahoželaniu zbrojný preukaz?"

Zachichocú sa. „Otvor ho!"

V obálke je plastové vrecúško s trávou.

Ja nefajčím. Nie preto, že na škatuľkách sú vytlačené obrázky rakoviny a ani neberiem ohľad na svoje spermie

(keby som nejaké mala). Cigarety sú jednoducho pridrahé. To je aspoň výhovorka, ktorú som ostatným zavesila na nos. Pravda by bola príliš deprimujúca.

Čo sa týka alkoholu, predsavzala som si, že nebudem piť pravidelne. To neprekvapuje nikoho, kto pozná môjho otca. Napriek tomu niekedy túžim po tých momentoch, keď človek jednoducho prestane vnímať celý svet. Potom nemôžem mať námietky voči jointu.

Moji priatelia ma poznajú pridobre. Poďakujem sa im rundou nápojov a nechám sa zatiahnuť medzi nich.

Teraz je na rade Mel. Z kabelky vyčaruje plyšového medvedíka a posadí ho predo mňa na stôl. „Smiem vás zoznámiť? Toto je medvedík. Je to perfektný milenec. Môžeš sa k nemu pritúliť, bozkávať ho a vliezť s ním do postele."

„Zaplatí medvedík za mňa aj účet?"

Mel sa uškrnie. „Nie. Zato ho môžeš kopnúť do zadku, keď budeš naštvaná. Vôbec ti to nebude vyčítať. Páči sa ti?"

„Je super, ďakujem." Medvedík sa zvalí na bok a schmatnem ho skôr, než mi stihne prevrhnúť kolu. „Mám sa pýtať, prečo má na sebe ružové tangáče?"

Phil sa ku mne nakloní. „Tie tangáče sú darček odo mňa. Ak by si to predsa len ešte raz chcela vyskúšať s mužom z mäsa a kostí. Kvôli tej veci s Adrianom…"

Mel naňho vrhne varovný pohľad. Zmĺkne a sústredí sa na svoj pohár.

Ako sa zdá, môj expriateľ Adrian má stále talent kaziť rozhovory. Hoci tu už celé mesiace nie je. Už dávno by som nemala myslieť na to, čo sa stalo. Už len kvôli svojim priateľom, ktorí sa dnes fakt snažili.

Pevne som sa rozhodla: nedám si pokaziť náladu ani

Adrianom, ani inými chalanmi, ktorí sú ako on. Chalanmi, ktorí hovoria o láske a myslia niečo celkom iné.

Mimochodom. Presuniem pohľad k pódiu.

Pištiace dievčenské hlasy prehlušia divoký aplauz, kapela práve skončila prvú časť vystúpenia. Spevák zamáva na zopár dievčat v prvom rade a tie hlúpe husi takmer popadajú na seba pri pokuse vyliezť hore.

Nechápu, že sa s nimi iba hrá?

Stiahnem nohavičky z medvedieho zadku a vystrelím ich pomocou gumičky krížom cez miestnosť. Bohužiaľ ho netrafím.

„Veľká vďaka," odpovedám Philovi. „Ale uprednostňujem plyšové zvieratá."

Počas nasledujúcej hodiny mi joint, ktorý medzi nami koluje, pomôže zabudnúť na hluk v pozadí. Až kým ma do bubienka nepichne akustická spätná väzba z reproduktora a nevopchám si do ucha prst.

Telá pred pódiom sa zliali do jednej bytosti: na chrbte má naježené ruky, pulzuje, dýcha, vypľúva obsah plechovky nad hlavy a tekutinu strieka na roztrhané džínsy. Spevák plechovku len tak odkopne, asi je zvyknutý, že ho ohadzujú odpadkami.

Vezme mikrofón. Čakám od neho obvyklé kecy: aké skvelé bolo publikum, kedy budú mať ďalšie vystúpenie, kde sa dá kúpiť ich CD, akú farbu má povlak na ich jazykoch po preflámovanej noci – a namiesto toho ma prekvapí novinka večera.

„Hej, ľudia, kým skončíme, musím vám niečo povedať." Spevák si odhrnie z čela spotené vlasy. „Predchádzajúce roky

v Major Malfunction boli paráda. Nekonečná párty, divoký život, iba príležitostne prerušený školou a čakaním na policajných staniciach."

V dave sa ozýva piskot. Niekto zakričí: „Prekliati poliši!" Nasleduje veselé hulákanie.

„Títo šialenci tu hore naplnili moju makovicu nezmyslami, bláznovstvom a predovšetkým šťastím. Smiechom, pri ktorom tŕpnu kútiky úst a bolí zátylok. Poznáte to? Smiali ste sa tak niekedy?" Pohľad mu padne na gitaru v rukách, akoby nevedel, ako sa tam dostala. Nakrátko stisne pery, ktoré aj z tej diaľky žiaria nabielo, potom zo seba vyrazí ďalšie slová. „Toto je môj posledný song. Ako spevák Major Malfunction končím."

Výkrik davu preniká do špiku kostí, iba zopár chlapcov na kraji uznanlivo zatlieska. Spevák chytí krk gitary, kývne cez plece kolegom z kapely a publiku zahrá začiatok melódie. Bubeník premeškáčiatok a za trest udrie svoje paličky. Ich rozlúčková pieseň duní z reproduktorov.

Major Malfunction sú minulosťou. Na pódiu nejaký DJ škriabe platne, nemá žiaden talent, ale zato hrá ohlušujúco. Tom a Chris trčia v rade pri bare, Phil musel ísť nutne na záchod a dievčatám sa nepodarilo presvedčiť ma, aby som išla tancovať. Dali do toho všetko, napokon to vzdali až po mojom argumente, že niekto musí zostať pri stole. Mel na mňa vrhne ešte jeden ustarostený pohľad a sľúbi mi, že sa hneď vráti.

Chvíľu sa mi páči sedieť tu takto sama a mať čas na svoje myšlienky. Potom sa moja zhúlená fantázia rozhodne cestovať do minulosti a pripomenúť mi, prečo sú narodeni-

ny pre mňa také deprimujúce. Moji priatelia sú pre mňa všetkým. Ale niekedy to nestačí. Niekedy túžim po niečom viac.

Zrazu ma prepadne naliehavé nutkanie nájsť Mel. Zošuchnem sa zo stoličky a pristanem na tanečnom parkete. Všade sú telá, všade sú ruky. Do bokov mi narážajú lakte, okolo hrude sa mi ovíjajú ruky, prsty siahajú po mojej sukni. Krútim sa dookola a potkýnam sa. Všetko je príliš rýchle. Zachytím sa na vysokom stole a zavriem oči. Horúca červená a prenikavá modrá sa preháňajú v temnote, môj žalúdok sa vzoprie, pokúša sa zbaviť myšlienok, ktoré mi prekrúcajú rozum.

Dočerta, vôbec som si neuvedomila, aká som zhúlená. Potrebujem vzduch, čerstvý vzduch!

Zachytí ma zábradlie pred dverami, skôr než padnem na chodník a strápnim sa pred vyhadzovačom. Pľúca si plním kyslíkom. Kde len trčí Mel? Inak je vždy v mojej blízkosti. Nadvihnem hlavu a zízam do tváre toho blonďavého speváka, ktorý sa tu opiera vedľa mňa a fajčí.

„Ja mám ale šťastie," ironicky prehodím. „Smiem tu zostať stáť alebo potrebujem povolenie tvojho fanklubu?"

Chalan ma ignoruje. Nočným vzduchom sa šíri zápach trávy. Jeho omámený mozog je asi zamestnaný lúštením obsahu môjho odkazu.

Pomykám ho za rukáv. „Hej, je to len cigaretový dym, alebo horí tvoja pekná slamová gebuľa?"

Zboku sa na mňa zahľadí. Jeho oči sú jasnomodré ako letná obloha. Nenápadne sa opriem o zábradlie bližšie k nemu, aby som zistila, či ten namyslený fagan nosí kontaktné šošovky, no je na to prislabé svetlo.

Moje ego rozčuľuje, že jednoducho mlčí.

„Kde trčia dievčatá, ktoré ti inak visia okolo krku?“ vŕtam sa v tom ďalej. „Zlomil si všetkým srdiečka?“

Predtým než konečne odpovie, pokojne si ešte potiahne z jointu. „Možnože je to moje srdce, ktoré je zlomené.“

„Och, ty nejaké máš?“

„Povedz, máš niečo proti mne?“

So smiechom pokrútim hlavou. „Na takéto priznania nie som dosť zhúlená.“

V jeho tvári sa nezračí žiadna emócia. Ten chalan je taký chladný, ako keby ho prudko zmrazili. Nevraví nič, ani slovo, napriek tomu nahne opretú ruku pred moju tvár a podáva mi joint.

Sekundu bojujem sama so sebou, potom po ňom siahnem. Koniec papiera je stlačený a trochu vlhký od jeho slín. Mala by som odmietnuť, no o nadvládu bojuje iný pocit: zvedavosť. Čo sa všetkým tým dievčatám na ňom tak páči?

Ochutnám to.

Žiaden filter. Dym mi upchá pľúca, tlačí zvnútra do hrude, je príliš ťažké sa ho znova zbaviť. Začnem kašľať a do očí mi vystúpia slzy. „Dopekla, je tam vôbec nejaký tabak?“

Úsmev mu šklbne kútikmi. „Nie veľa.“

Nechcem zaspätkovať, nie pred ním. Znova si potiahnem. Tentoraz dym zadržím v sebe. Dosť dlho na to, aby som cítila, ako mi stúpa do hlavy a uvoľňuje myšlienky.

Joint opúšťa moje prsty. Oheň pohlcuje papier, svetlá pokožka sa mihá ako hviezda v mrazivej noci. Jeho tvár sa predĺži, zahltí celé moje vnímanie, svet sa skladá iba z neho.

Z nosných dierok mu vychádzajú sivé kúdoly a pohľad belasých očí zamrzne na mne.

„Teraz si už dosť zhúlená na to, aby si sa so mnou rozprávala?“ opýta sa ma medovým hlasom. „Alebo sa mi radšej chceš hneď hodiť okolo krku?“

„Ty namyslený idiot.“ Moje čelo padá na jeho plece a môj chichot zaniká v jeho rukáve. Niečo mi na ňom dobre vonia.

Drogy, Viki, drogy ťa pripravujú o rozum.

Niečo zašuští v mojich rukách. Tisnem mu na hruď malé plastové vrecúško, až kým po ňom nesiahne.

„Koľko toho musím vyfajčiť, aby si sa mi páčil?“ vydýchnem mu do ucha. Má to znieť posmešne. No potom cítim jeho narastajúce vzrušenie a atmosféra medzi nami sa zmení.

Zrazu je všetko na tomto večere čudné. My dvaja, tu vonku, to je vtip.

Idem puknúť od smiechu.

Porozprávajme sa o tvojom probléme s drogami.
S tvojou mamou.

Necítim sa dobre. Vôbec sa necítim dobre. Hlava mi pulzuje. Pod paplónom je príliš teplo. Odkopem sa a spadnem cez okraj postele, kde by žiaden nemal byť. Môj holý zadok narazí do parketovej podlahy. V izbe však nemám parkety.

Okej, *necítim sa dobre* je zľahčovanie roka. Cítim sa naprd. Akoby som mala hlavu upevnenú vo zveráku a môj žalúdok sa preháňal na nekonečnej horskej dráhe.

Svetlo ma pichá do očí. Miestnosť je príliš jasná, steny sú oslepujúco biele. V rámoch visia plagáty kapiel a knihy stoja v regáloch až po strop. Okolo členkov sa mi omotávajú kusy oblečenia, niektoré sú čierne a povedomé.

To všetko nehrá žiadnu rolu. Mechúr mi zakrátko explodu je. Potrebujem záchod. Rýchlo.

Jedny dvere sú otvorené a vedú do malej kúpeľne. Podarí sa mi dôjsť až k záchodu, zavzdychám a uľavím si. Svet sa okolo mňa krúti a zhlboka dýcham, aby mi nebolo zle.

S roztrasenými kolenami sa postavím pred umývadlo a ostriekam si tvár studenou vodou, až kým ma z toho nebolí koža. Na držiaku visí cudzí uterák, ktorého sa nechcem dotknúť. Automaticky si utriem ruky do trička, čo mám na

sebe. Bieleho trička. Trička s kapelou Pearl Jam, aby som bola presná. Zrazu vo mne vzrastie hrozné tušenie.

Dotackám sa naspäť do izby a zdvihnem čierne oblečenie. Sieťované pančuchy sú v rozkroku roztrhnuté, o čom teraz nechcem ďalej premýšľať. Pearl Jam končí na zemi. Oblečiem sa a pančuchy si vopchám do vrecka bundy. Cestou k posteli sa pošmyknem na použitom kondóme, ktorý si rýchlo strasiem z čižmy. Aspoňže sme použili ochranu. *Preboha, našťastie sme použili ochranu!*

Blondiak leží na bruchu pod paplónom, vykúkajú mu spod neho iba vlasy a nahá ruka. Pravdepodobne mi včera v noci povedal svoje pravé meno, ale ja si ho už nepamätám. Aby som bola presná, nepamätám si nič, čo sa stalo po našom druhom jointe v Blacku.

Nemala som plán? Trochu s ním flirtovať a potom ho tam bezcitne nechať stáť? Tak ako to zvyčajne on robí s dievčatami? Akú úlohu v tomto veľkolepom scenári zohrávala jeho posteľ, si však môžem iba domýšľať. Zhúlenej mi moja stratégia prišla akási logickejšia.

Možno by som mala zmiznúť bez rozlúčky. Určite by mu to bolo jedno. Nie, buďme úprimní, pravdepodobne by ho to dokonca ešte viac potešilo. Čo je pre chalana otravnejšie ako baby, ktoré nechápu, kedy majú odísť?

Zavŕtam mu do pleca necht.

Zastoná, stiahne ruku pod paplón a otočí sa na druhú stranu. Jeho slová zanikajú vo vankúši, no rozumiem im. Sú jasné a zreteľné. Ako úlomky skla.

„Choď potichu."

Vari ma vyhadzuje? Najradšej by som ho skopla z postele, no trafím sa iba do matraca a vytrielim z izby.

Čo som čakala? Je jedno, koľko som toho vyfajčila, musela som vedieť, do čoho idem. V žiadnom prípade ma to neranilo. Som iba naštvaná. Strašne naštvaná.

Prečo? Odkiaľ sa berie to chvenie v mojich rukách? V celom tele? Nebol to môj prvý sex. Ani prvé odkopnutie *po* sexe. Nie je tu nič, prečo by som musela byť sklamaná, vôbec nič. To všetko sa už pred ním podarilo Adrianovi.

Pri druhom raze to nehrá žiadnu rolu.

Najmä ak si človek nič nepamätá.

Kolenom narazím do komody, preglgnem bolesť a krivkám ďalej. Chodba je v decentnej okrovej, na stenách visia abstraktné obrazy v zemitých farbách. Pri oblúkovitom schodisku mi je jasné, že sa nachádzam v dome, nie v byte. Toľko peňazí nikdy nemohol zarobiť hudbou, odhliadnuc od toho, že ešte chodí do školy. Musí to byť dom jeho rodičov. Spia? Je to vari dôvod, prečo mám byť potichu?

Dupem dolu po schodoch. Je mi úplne jasné, za čo ma musia považovať jeho rodičia. Dúfam, že aj *jeho* považujú za to, čím je.

V zornom poli sa mi objavia vchodové dvere s ligotajúcim sa vlnitým sklom a zrazu mám iba jedno želanie: zmiznúť odtiaľto čo najrýchlejšie. Preč od tejto noci, preč od toho, čo som pravdepodobne urobila. Tak veľmi sa sústredím na svoj cieľ, že tú osobu zbadám, až keď sa zjaví vedľa mňa.

„Jay, mohol by si byť tichšie…“ Zíza na mňa blondavá žena. Strašne sa naňho podobá: má rovnakú svetlú pokožku, rovnaké vlasy, jasnomodré oči. Musí to byť jeho mama. Na svoj vek vyzerá atraktívne, je štíhla a elegantná v pletených šatách v prírodnej bielej. Iba tie tmavé kruhy pod očami sa k nej nehodia. Žiadny púder na svete nedokáže

zakryť prebdenú noc. Premeria si ma pohľadom od hlavy po päty a doslova jej padne sánka.

Spomenula som, že som si na oslavu sedemnástych narodenín naniesla dve vrstvy maskary? Tie sa mi asi medzitým roztiekli po celej tvári. Bez ohľadu na to, že sa môj žalúdok bez prestania vozí na kolotoči.

„Prepáčte, prosím, odteraz už odchádzam nehlučne." Vytrielim popri nej a stisnem kľučku. Skôr než utečiem von, zavolám cez plece: „Mimochodom, váš syn má malý problém s drogami. Mali by ste sa s ním o tom porozprávať."

Bolo to dosť *potichu*? V duchu sa jedovato zasmejem. Hej, bolo to zlomyseľné a možno nefér, ale cítim sa fantasticky. Minimálne dovtedy, kým nezbehnem dolu schodmi a nevyvraciam sa do kríku ruží tesne pri záhradnom plote. Potom už odchádzam naozaj absolútne nehlučne.

Keď som prišla do bytu, otec nebol doma. Pravdepodobne sedí v stávkovej kancelárii a rozhadzuje peniaze, ktoré normálni rodičia šetria na štúdium svojich detí. Ale mne to vyhovuje. Že tu nie je, myslím. Nevychádzame spolu veľmi dobre, mierne povedané.

„*I hate myself and I want to die*," pozdravila som Mel v mobile.

„VIKI! Robila som si o teba také starosti! KDE SI BOLA CELÝ TEN ČAS?" Mel nikdy nemá svoj hlas pod kontrolou, keď je ustarostená.

Preložím si mobil do druhej ruky a zízam na strop, kde sa zhromažďuje para a padá naspäť do vane. Voda mi siaha až po bradu a vonia levanduľou. Ten olej má pôsobiť upokojujúco na nervy, preto som do vane prezieravo vyliala celú

fľašu. Je to katastrofa, umyť si vlasy len deň po farbení, ale smrdia dymom, potom a nocou, na ktorú chcem zabudnúť. Voda okolo môjho krku sa už zafarbila nasivo. „Prepáč, myslela som si, že som sa vyjadrila jasne."

V telefóne zavládne krátke ticho. „A ja som si myslela, že sa ti ten chalan nepáči."

„Odkiaľ…"

„… to viem, Viki?" Mel si vzdychne. „Nespomínaš si? Pýtala som sa ťa, či ti je dobre. Čo nebolo jednoduché, veď si mala v uchu jeho jazyk. Čo to do teba vošlo?"

„Som posadnutá démonom. Možno viacerými. Nehovoria vtedy ľudia cudzími jazykmi? Možno mi to pomôže s angličtinou."

„Viki! Teraz hovorím vážne." Znie naštvane. „Vyspala si sa s ním?"

Zastonám.

„Povedz mi, prosím, že ste použili gumu."

Posadím sa a voda vystrekne na podlahu. „Isteže! Za čo ma máš?!"

„V lekárni dostať *tabletku po*, ktorú treba hneď zhltnúť. To vieš, však?"

„Melanie, nie som a ani nebudem tehotná, okej?"

„Okej. Len si o teba robím starosti." V pozadí u nej sa zabuchnú dvere. „Bolo to aspoň dobré?"

Nie je gúľanie očami ďalší znak posadnutosti? „Nič si nepamätám," priznám rezignovane.

Ticho.

„Mel?"

Žiadna odpoveď.

„Mel, počujem ťa dýchať."

„Odkiaľ vieš, že ste použili kondóm, *keď si nič nepamätáš*?“

Je možné utopiť sa vo vani? Alebo to patrí k tým nemožným samovraždám, ako zomrieť na zadržanie dychu? Za pokus by to stálo, kvôli vede. „Viem to. Videla som ho. Na zemi.“

„Ten kondóm?“

„Hej.“

„Iba jeden?“

„Hej!“

„Takže ste mali sex iba raz?“

„Netuším!“

Ticho. Potom Mel začne chrliť vety, ako keby sa nahrala a pustila to dvojnásobnou rýchlosťou: „Videla si tie odporné obrázky potratov, ktoré nám ukazovali v škole? Krvavé kôpky a dievčatá utopené v slzách? Tá tabletka pôsobí len pár hodín po sexe. Teraz pôjdeš do lekárne a kúpiš si jednu!“

„Šibe ti?“ Potláčam túžbu utopiť svoj mobil. Nemám peniaze na nový. „To sú hormonálne bomby! Určite sme použili ochranu. Okrem toho ju dostať iba na recept.“

„Tak si aspoň vezmi tehotenský test!“

„Na to je príliš skoro,“ zavrčím.

„Neexistujú žiadne rýchlotesty alebo niečo také? Veď sa môžeš spýtať v lekárni!“

„Je nedeľa!“

„Už si dakedy počula o pohotovostnej službe? Fakt, Viki. Máš čo stratiť!“

„Svoju dôstojnosť?“

Jej hlas znie srdečne a zvučne ako vždy, keď vyhrá hádku. „Urob to pre mňa, dobre?“

Starší pán s palicou opúšťa lekáreň a zaplesne mi dvere pred nosom. Nazlostene ich opäť otvorím a ženiem sa k pultu.

Za nimi meravo stojí lekárnička a premeriava si ma prižmúrenými očami. „Nechaj ma hádať: tehotenský test?"

Otočím sa a čakám, že sa spoza nejakého regálu vynorí Mel. S testovacím papierikom v jednej ruke a brožúrkou s hnusnými obrázkami potratov v druhej. Samozrejme, že tu nie je. Začínam byť paranoidná.

Lekárnička zmizne za regálmi siahajúcimi až po strop. Keď sa znova objaví, postaví predo mňa celú paletu produktov. „Mohla by som ti vysvetliť podrobnosti k jednotlivým baleniam, ale dievčatá v tvojom veku si vezmú vždy to najlacnejšie. Úprimne povedané: každý dokáže to isté."

Podáva mi škatuľku veľkú ako od zubnej pasty, s ružovým textom a s fotkou spokojne vyzerajúcej ženy. Pripadám si neskutočne hlúpa.

„Kedy bol pohlavný styk?" chce vedieť.

„Nie… nie je to príliš osobné?"

Lekárnička prevráti oči. „Keď sa použije príliš skoro, môže…"

„Ten je pre priateľku! Jednoducho ho zabaľte."

„So spoľahlivým výsledkom môžeš počítať najskôr po desiatich dňoch od možného oplodnenia. Okrem toho by si si týždeň po vynechaní menštruácie mala urobiť ďalší test, aby si si bola istá. Mám ti dať dva kusy?"

Slabo prikývnem. Znova mi je zle. Chcem si doma ľahnúť do postele a vracať. Nie, najprv vracať, potom si ľahnúť do postele. „Ako je to s… s tou tabletkou po?"

„Pokiaľ od pohlavného styku neprešlo viac ako sedemdesiatdva hodín, je možné použiť tabletku po ako ochranu

proti počatiu. O tom by si sa mala čo možno najskôr porozprávať so svojím gynekológom. Potrebuješ ešte niečo?“

Vzdychla som si. „Škatuľku tabletiek na spanie a fľašu čistého alkoholu, prosím.“

Lekárnička sa nakloní ku mne a chytí ma za rameno. Tvár má bez emócií, no hlas jej zmäkne. „To nie je koniec sveta, dievča.“

Nie. Bohužiaľ nie.

Sedím na záchode a civiem na tehotenský test. Príbalový leták dal, žiaľ, za pravdu lekárničke – tak krátko po sexe sa tehotenstvo nedá určiť. Ale so strachom je to tak: veci, ktoré zdravý ľudský rozum fakticky vylúči, sa zdajú byť možné.

Aj keď ten test bude iba klamlivý, chcem hneď teraz vidieť výsledok. *Musím* ho vidieť. Lebo inak nezažmúrim v noci ani oka.

Je to ako fixka, ktorú človek najprv ociká a potom zatlačí. Podľa zadnej strany škatuľky budem mať *istotu o päť minút*. Tyčinka sa mi už tri minúty chveje v ruke.

Vo vrecku nohavíc mi zavibruje mobil. Hodím pohľad na displej a zdvihnem. Je to Mel. Kto iný by mi volal v nedeľu poobede na záchod?

„Ahoj, Viki!“ Znie vinovato. „Prosím, neodtrhni mi hlavu, ale…“

„Mel. Teraz nie. Zavolám ti naspäť.“ Zruším hovor a položím mobil na práčku. Ešte jedna minúta. Mobil opäť zavibruje. Zachytím ho v poslednej chvíli, kým stihne padnúť dolu. „Dočerta, sedím na záchode!“

„Prečo si teda zdvihla?“

Vyľakane zistím, že to nie je Melin hlas. Je tam nejaký chalan.

„Kto je tam?“

„Jay.“

„Kto?“

„Hovorí ti niečo *váš syn má problémy s drogami*?

Tehotenský test mi vypadne z ruky a zakotúľa sa pod záchod. „Doriti.“

„Presne tak.“

„Odkiaľ máš, dopekla, moje číslo?“ Nahnem sa dopredu a hmatkám po dlážke. Už dlhšie sa tu neupratovalo a moje prsty sa pohybujú v oblastiach, ktoré by mali zostať radšej nedotknuté. Narazím na tyčinku a ona sa odkotúľa ešte ďalej.

„Od Melanie. Ktorej číslo mám od jej ex Daniela, ak by si to chcela vedieť presne. Ktorý zase hrá basketbal s Davom, mojím kamošom z kapely.“

Na chvíľu zabudnem na test. „Zavolal si trom ľuďom len preto, aby si ma citoval?“

„Zavolal som trom ľuďom, aby som ti povedal, že tvoj odchod dnes ráno bol fakt naprd.“

Neveriacky sa zasmejem.

Jeho hlas stíchne, akoby nechcel, aby ho niekto počul. „Moja mama si už hodiny ide vyplakať oči. Ďakujem veľmi pekne.“

A je to! Som bez slov. Prstami zovriem tyčinku a vytiahnem ju spod záchoda. Visí na nej pár chuchvalcov prachu, ktoré netrpezlivo odfúknem.

„Čo robíš?“ spýta sa Jay iritovane.

„Kontrolujem výsledok na tehotenskom teste.“

Ha! To mu vyrazilo dych. Tak aspoň jeden šok tento test spôsobil.

„Načo? Nemôžeš byť tehotná." Znie zmätene. „V každom prípade nie odo mňa. Vlastnoručne som gumy zlikvidoval."

„Zaručene sme použili ochranu? Si si absolútne istý?" Potom ma vyruší malý detail. „Moment. *Gumy?* Akože ich bolo *viac*?"

„Hej, tri. Som si istý."

Načo som sa vlastne pýtala? Takže to bol môj druhý, tretí a štvrtý raz. Tým by bolo moje panenstvo hádam definitívnou minulosťou. *Gratulujem, Viki.*

Odhodlám sa k priznaniu. „Vieš, to nemalo raniť tvoju mamu. Ale teba."

„Prečo?"

Fakt sa pýta na dôvod? „Vyspíš sa so mnou a potom ma vyhodíš!" V hlave mi naskočí Adrianova tvár. Okamžite ju vytlačím z myšlienok. „Mohol si povedať aspoň niečo také ako: *Dobré ráno, mali sme sex na jednu noc. Bolo to naozaj fajn. Bude okej, keď to pri tom zostane?*"

„Nikto ťa nevyhodil. Jednoducho si odišla."

Prehodím si mobil z jednej ruky do druhej, je celkom vlhký od potu. „Ty si povedal, že mám byť potichu! Ty si mi povedal, že choď! Ako inak to mám interpretovať?"

Stíši hlas. „Je mi to ľúto. Bolela ma hlava…"

V telefóne zavládne ticho.

Otočím v ruke tehotenský test a porovnám ho s obrázkom na zadnej strane škatuľky. „Mimochodom, nie som tehotná."

Vzdychne si. „Okej… Nemáš chuť na kávu?"

Kŕčovito mi zovrie hruď.

Presne tak sa to vtedy začalo. Zjavil sa sexi týpek so sebavedomým úsmevom, ktorý objednal na moje latte macchiato kakaové srdce.

Ahoj, ja som Adrian. A ty si to najsladšie dievča v tejto kaviarni…

Moje reflexy zareagujú skôr, než ich ústa stihnú predbehnúť. Zložím a s tlčúcim srdcom civiem na displej. Zostane čierny.

Hľadíš cezo mňa, ako keby som bola duch.

Náš učiteľ angličtiny stojí pred mojou lavicou a klopká si perom po dlani. Pán Stör bol obdarovaný prominentným nosom, ktorý odpútava pozornosť od jeho zväčšujúcej sa plešiny. Nanešťastie som kvôli narodeninám cez víkend (a udalosti po nich) celkom zabudla, že si mám na angličtinu prečítať tento mimoriadne dôležitý text. A teraz trhane koktám stručné zhrnutie, ktoré mi Mel pred hodinou odrapotala.

Stör ma trápi päť minút, počas ktorých je jasné dokonca aj Mikovi, ktorý na hodinách vždy spí, že netuším, o čom rozprávam.

Aspoňže ma nenapadol žiaden démon. Minimálne nie taký, ktorý hovorí po anglicky.

„Your English skills are a disgrace for this class," chce ma povzbudiť Stör. *„If you don't improve soon, you are going to fail English this year."*

Rovnako prepadávam z matematiky. A asi aj z francúzštiny.

Stör ma nechá na pokoji a mučí Mika v rohu.

Na mojom stole pristane poskladaný papierik. Mel, s ktorou nás krátko po začiatku školského roka rozsadili, mi zamáva z druhého konca triedy. Rozbalím ho a zbadám kúsok

učebnice. Text mi príde absolútne neznámy, preto vychádzam z toho, že ide o *ten* text, ktorý som si neprečítala. Takmer všetky slová sú v ňom preškrtnuté. Zostávajúce písmená tvoria vetu: *Whi-pe yo-ur A-s-s with m-e.*

Vyprsknem od smiechu. Mel hekticky krúti kučeravou hlavou a Stör má ten papier v ruke skôr, než sa stihnem spamätať.

Urobím jedinú správnu vec a tvrdím, že som to napísala ja.

Stör ma na sekretariáte zatlačí na stoličku a nakloní sa cez sekretárkin pult. Podáva jej dôkazový materiál A a požaduje, aby ten lístok vložila do jedného z jej vzácnych priehľadných obalov, ktorý mu očividne nechce dať.

„Riaditeľ má v kancelárii stretnutie." Tón jej hlasu k tomu dodáva: *Odpáľ a nechaj ma pracovať.*

„Kedy bude mať čas?" Keď počujem Störa hovoriť po nemecky, spomeniem si na Melinho papagája: znie to čudne. Keď teraz nad tým premýšľam, zbadám neobyčajnú podobu Störovho nosa a Winkyho zobáka. Vedie ten vták druhý tajný život ako učiteľ? To by vysvetlilo Störov záujem o oriešky, ktorými sa neustále napcháva počas prestávok. Musím Mel varovať.

Sekretárka pokrčí plecami. „Môžete tu počkať, ak chcete."

Stör sa posadí na stoličku, ktorá je odo mňa najďalej, a prekríži si ruky. Vystriem si nohy, skĺznem sa na stoličke trochu nižšie a vzdychnem si.

Ostatní mi niečo dlhujú. Kým tu vysedávam s naším učiteľom na zatuchnutom sekretariáte a čakám na to, kým na mňa nakričia kvôli absolútnej somarine, smú moji spolužiaci (citát) *study for your exam* (koniec citátu). To znamená,

že ležia bez dozoru na stoloch, ťukajú správy do mobilov a počúvajú hudbu.

Hypnotizujem nástenné hodiny zo sedemdesiatych rokov, ktoré s každým tikajúcim pohybom ručičky mrhajú ďalšou minútou môjho života. Je presne trištvrte na dvanásť, keď sa dvere na riaditeľni konečne otvoria a ja idem umrieť od ľaku.

Riaditeľ Wimmer vyprevádza blondínu. Má oblečený sivý kabát so širokým opaskom, ktorý zdôrazňuje jej štíhly pás. V pästi zviera papierové vreckovky a jej maskara je rozmazaná od sĺz. Možno by som na chvíľu zapochybovala o tom, že je to naozaj tá žena zo včerajšieho rána, keby hneď za ňou nestál Jay. S ovisnutými plecami sa vlečie popri riaditeľovi Wimmerovi, ktorý pokojne prikyvuje.

Kým sa idem zadusiť od zadržaného dychu, prejde po mne Jayov prázdny pohľad. Vôbec ma nevníma. Na tvári sa mu nepohne ani jeden sval, ktorý by mi mohol napovedať, že ma len ignoruje. Jay hľadí cezo mňa, ako keby som bola duch. Uštipnem sa, aby som sa presvedčila, že skutočne existujem. V roztrhaných džínsoch a s plačúcou mamou opúšťa sekretariát.

Ešte som zmeravená zo šoku, keď Stör už atakuje riaditeľa. Nasleduje odovzdanie dôkazového materiálu. Žiadajú ma, aby som vošla do riaditeľne. *Sama*. Môj učiteľ sa náhli naspäť do triedy.

V riaditeľni som po prvý raz. Je malá a ošarpaná. Drevený písací stôl už má za sebou dosť desaťročí na to, aby mohol byť mojím starým otcom, ale primálo na to, aby celej miestnosti dodal historický šarm. Steny sú zastavané skriňami a regálmi, v ktorých sú zoradené knihy a zakladače.